

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars II. Ipse Actus Judicii, & Sententia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Petitio. Jesu Christe Salvator clementissime, respice me & miserere mei! gratia tua confortet me in bonis propositis meis, ut in die judicii me non ad sinistram, sed ad dexteram tuam per Sanctissimos Angelos tuos collocari permittas.

Pars II.

Ipsè actus Judicii & Sententia.

D*octrina.* Rem ipsam nunc aggredimur. Sedente ergo in nubibus Judice Christo, palpitantibus præ metu & terrore damnatis, Liber scriptus proferetur, in quo totum continetur, unde mundus judicetur; sive, ut paucis dicam, sequetur manifestatio peccatorum, à quovis homine commissorum, uti & bonorum operum. *Omnes nos oportet manifestari ante tribunal DEI.* Singuli aliorum tum malè tum bene facta agnoscent, & velut in fronte scripta legent. Manifestatio hæc Sanctis ad gloriam erit, reprobis ad confusionem terribilem. Quid quid latet, apparebit. O quis pudor erit damnati, si videat sæpe majora peccata facta ab illis, qui æternùm erunt beati, ac à se ipso; quàmque facile cum illis pœnitentiam agere potuisset? Quis pudor erit hominis, qui, dum viveret, Sancti nomen & speciem præ se tulit, re verò ipsa fuit hypocrita? Quis pudor damnati videntis omnia scelera sua toti mundo patere, etiam quæ in tenebris facta, sollicitè quæsit occultare? Erubescit homo sæpe uni Confes-

R 2

sario

fario aperire illud, quod malè egit: quid ergo
aget, dum millenis hominum millionibus scele
ra sua patere advertet? ô pudor! ô confusio

Manifestationem peccatorum comitatur ma
nifestatio beneficiorum, quæ DEUS cuius ho
mini præstitit, ut hac ratione peccati enormi
tas tantò clarius appareat. *Judicate inter me &*
vineam meam; quid potui ultra facere? Ecce crea
vi te (sic Studiofo dicit DEUS) ut laudares
me, ut servires mihi: an mihi, an dæmoni ser
visti? Dedi Angelum, qui custodiret te, &
ad salutem dirigeret; huic reluctatus es. Dedi
coelum & terram ad obsequium tuum, ut facer
liùs servires mihi; tu illis ad mei offensam ab
usus es. Descendi è coelo in terram, ut te re
dimerem jugo dæmonis; labores pro te sustu
nui gravissimos, tuli spinas & flagella, effudi
sanguinem, toleravi mortem; tanto te precor
emi, ut mihi servires: tu pretium calcasti, me
contempsisti, adhæsisti dæmoni. Permissi
nasci in fide vera, quod beneficium mille al
negavi; debebas vitam agere tuæ fidei con
gruam; vixisti vitam, quæ nec Ethnicus pet
rem posset. Dedi tot infirmitatis remedia, Sa
cramenta Sanctissima, bene agendi occasiones
innumeras: præ innumeris aliis feci, ut mitte
reris ad studia, quibus te excolere, & ad alt
omnia idoneum reddere te poteras; habuisti
eodem tempore occasionem non piè tantum
sed sanctè vivendi; audivisti tot monita, vidi
tot piorum exempla, poteras te ad statum Sancti
torem

tiorem per studia & pietatem disponere: hanc gratiam innumeris aliis non concessi, quibus si eam dedissem, laudassent me assidue, servivissent indefesse. Tu quid egisti? Quomodo me & leges meas habuisti? Nosti me? Ego sum Jesus tuus, quem tu tantillo pretio toties vendidisti, quoties graviter peccasti; cujus gratiam hominum amicitiae posthabuisti; cujus inspirationes rejecisti; quem tot sacrilegis Confessionibus, tot mendaciis, tot inobedientiis, tot impuris sermonibus, continuo otio, turpi in divinis tadio, mille modis aliis offendisti. Ego sum, cujus minas & monita ridere ausus es; quem toties, tam irreverenter in SS. Eucharistia tractabas; quocum versari diutius post S. Communionem aut alio tempore volebas. Ego sum Jesus ille. O Studiose, quo tuo terrore haec tibi obiiciet Salvator Judex? Rex quidam venatoris habitu latens, incognitus diverterat ad casam aliquam subditi sui de nocte; ab eo pessime habitus est. Tulit Rex patienter. Postridie ad aulam reversus hunc ad se vocari jubet, cumque in throno regio residens sic breviter alloquitur: nosti impudens, quem domi tuae hospitem hac nocte habueris, & quomodo tractaveris? Obmutuit ad haec miser, & velut fulmine percussus tantum non exanimis corruit. Latet jam sub specie peregrina Salvator tuus, mi Studiose, latet in epulo Eucharistico; si laetens ad te divertit, quomodo a te habetur? quam devotione suscipitur? imò quot ignominis afficitur?

citur? quàm turpiter offenditur? Non curas
 jam ista; sed erit, erit, quando residens in nubibus
 cum potestate magna & majestate dicet tibi:
 nōsti impudens, quem domi tuæ toties hospitem
 habueris, quomodo tractaveris me, quomodo
 tanta tibi, tam ampla præ aliis beneficia præstiti?
 nōsti, quot irreverentiis, quot lascivis sermonibus
 & factis me offenderis? Tu quid dicere
 quo animo hæc excipies? Amicum ferre non
 potes, si tuam tibi exprobet ingratitude
 & Judicem tuum quomodo feres? quis pro te
 intercedet? quis justitiæ divinæ supplicabit?
 Quid sum miser tunc dicturus? quem patronum
 rogaturus?

Sed finiamus tandem Tragœdiam, & omnia
 illis, quæ de Judicio particulari diximus, huc
 que etiam pertinent, rem omnium funestissimam
 producamus. Horret animus, calamitas
 stupet, sanguis ipse in venis propè obrigitur.
 Dictu terribile est; dicendum tamen. Huc
 animus advertite, Studiose. Manifestatis omnium
 hominum peccatis, exhibitis palam, quæ Deus
 cuivis præstitit, beneficiis, petitâ, ut in judicio
 particulari, ratione, *dabit Dominus vocem virtutis
 suæ*, feret decretoriam pro tota æternitate
 sententiam secundum cujusvis merita. O
 Domini terribilis! ô sententia quanto impiorum
 terrore, tanto beatorum solatio prolata! Vox
 illa duplex: *Ego sum*, quâ Christus usus est ad
 dæos & gentiles in horto, armatos omnes
 mi abjecit velut mortuos. Vox Philippi fecit

di, Aulicos duos conspectu suo faceffere jubentis, unum vitâ, alterum rationis usu privavit. O terribilis DEus, vox tua quid aget? *Intonas super me Iudicia tua, & timore ac tremore concutis omnia ossa mea, & expavescit anima mea valde,* ait Thom. Kemp. Quæ verò illa vox? quæ sententia? Duplex est; pro beatis una, pro damnatis altera. Prima hæc est: *Venite benedicti Patris mei, possidete regnum, quod paratum est vobis ab initio mundi.* Fertur hæc sententia primò in beatos, ut tantò acerbior deinde damnatis evadat sententia damnationis; quivis enim eorum ita secum cogitabit: possem & ego esse beatus; possem & ego cum his sententiam pro beatitudine jam audire; possem cum his evolare ad Coelum, si aliam egissem vitam; si inspirationibus divinis obedivissem; si à consuetudine illa & consortio me abstraxissem. Quantum verò hoc vulnus sit in animo damnati, dici quidem non potest, tenui tamen similitudine adumbrari valet in Studiofo pigro, qui sub anni finem videt condiscipulum suum palàm in theatro laudari & honorari, se verò repulsam turpissimam ferre. Quære ex eo, quo animo sit, ista intuens? quære, an amet adhuc laudè que pigritiam suam & otium? an gaudeat de tot otiosis circumvagationibus &c? responsionem tu ipse facile divinabis. Eadem prorsus ratione non amabit damnatus libertatem, quâ nimium fruitus, DEum offendit: non gaudebit de voluptatibus per DEL offensam quæsitis: alia omnia sentiet, ac

dum vivebat. Verum ad Sententiam redeamus. *Venite Benedicti.* O vox suavis! vox jucunda! Venite ex tristitia ad gaudia, ex labore ad requiem, ex dolore ad solatium, ex mundo ad Cœlum. Venite! labor abiit; finis dolorum est. Possidete regnum vobis paratum. Venite Martyres, qui mei amore tanta, tam fortiter peritulistis! Venite Virgines, quæ spurcas mundi delicias virili adeo animo contempsistis! Venite Adolescentes, qui vestram mihi ætatem primam & innocentiam consecrastis! Venite Studiosi, qui labores vestros scholasticos ad meam gloriam animose adeo tolerastis, regulas vestras accuratè observastis, pietatis exercitia sedulo obiistis, otium & pigritiam abominati estis. Venite! ô vox gaudii! vox exultationis! Possidete regnum: hæc erit merces laboris vestri possidete regnum in perpetuas æternitates. O felix sententia! ô quanta in animo beatorum lætitia! ô quàm laudabunt Sancti opera bona à se præstita! ô quàm gaudebunt de laboribus pro DEO toleratis; de mortificationibus sponte susceptis! ô quàm benedicet S. Petrus cruci suæ è qua pendens DEO vitam dedit! ô quàm velut amplexabitur craticulam suam S. Laurentius Aloysius flagella sua; Edmundus sua cilicia quantum exosculabitur! ô felix Pœnitentia, clamabat apparens post mortem suam S. Petrus de Alcantara, quæ talem ac tantam mihi promeruit gloriam! ô felix pœnitentia! ô felices horæ, quas DEO, quas studiis ad DEI gloriam consecravistis.

Au-

Audient hæc & videbunt peccatores miseri: quid verò agent? dentibus tuis frement & tabescent. O quantum ipso beatorum jubilo torquebuntur! horrorem autem & supplicium ex ipsa ferali, quæ in eos feretur sententia, oriturum quis describet? *Discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo & angelis ejus.* Non verba, sed fulmina! discedite à me! non amplius estis populus meus, & ego non ero DEUS vester. Discedite à me, à fine vestro, à DEO vestro, à summo bono vestro: discedite ab amicitia mea, à gratia mea, ab aspectu meo discedite! discedite à regno meo, à felicitate mea, à patria vestra, à societate Sanctorum. Discedite maledicti! maledicti in corpore, maledicti in anima! discedite in ignem, ad pœnas, ad famem, ad sitim, ad frigus, ad fœtorem, ad diabolos, ut sentiatis fructum voluptatum vestrarum. Discedite non ad annos decem, non ad viginti, non ad centum, non ad mille, sed in æternum; discedite in ignem æternum, qui paratus fuit non vobis, sed diabolo: paraveram vobis Cœlum: potuissetis mecum regnare in Cœlo; nolulistis. Ergo discedite, & in æternum discedite! Discedite à me! Vivis adhuc, qui hæc legis? non te stupor exanimem reddit? *Aliquid terribilius cogitari potest, ait S. August. quam Ite? quid delectabilius, quam Venite?* O quanto pavore obruentur miseri? Vidistine reum aliquem, dum à Judice fatalem sententiam accepit, præsertim si mortis genus non nihil acerbius

R s

fuit?

fuit? O ut æstuat, ut pavet, ut toto corpore trepidat, ut jam semi mortuo & vox & animus hæret! Umbra est, si cum terrore damnatorum conferas. Terrorem hunc ipsa Sententiæ executio excipit: aperiet se abyffus infernalis, & momento ipso miseros omnes horrendum vociferantes absorbebit. Hic tristissimæ tragædiæ finis est, hæc conclusio.

Reflexiones. Quo, quæso, animo ista legis, mihi Studiosè? an velut veritatem à DEO revelatam credis? non dubito; Catholicus enim es. Si verò credis, an non exhorrescis? an non trepidas? Nunquid ferrea sunt carnes nostra, quarum S. Aug. ut non contremiscant ad illa verba: *Ita maledicti?* Trepidârunt Sancti ad solam eorum, quæ dixi, memoriam: cur non & tu salutari timore correptus vitam institues eo modo, quo illo die instituisse optabis? S. Greg. hoc documenti loco dedit: *Illum diem, fratres charissimi, totâ intentione cogitate, vitam corrigite, mores mutate, peccata expiate.* Sed ad particularia.

I. Manifestabuntur peccata tua omnia in die illo terribili: patebunt ea, quæ jam in tenebris fiunt, quæ occulta sunt omnibus: homo non vidit te peccantem; at DEus vidit: homines decipere poteras, non DEum. O quomodo erubesces tum temporis! nunquid pudore jam suffunderis, si in mendacio aut alio peccato turpi deprehendaris? quis ergo erit pudor, dum peccata tua omnia non uni homini, sed toti mundo patere conspicias? tormentum, mihi crede,

ter-

terribile est. Quid consilii? si nolis tunc confundi, cave committas ea, quæ tibi materia pudoris erunt; licet solus sis, licet à nullo te videri credas, cave pecces; cogita: DEUS videt; DEUS me iudicabit. Si autem jam admisisti peccata, necesse est, ut ea in Confessione sincere exponas. Aut levem hanc coram uno Sacerdote confusionem subire debes, aut gravissimam illam coram toto mundo in die iudicii. Prima levis est & salutaris; fictitia magis, quam vera: altera terribilis est & inutilis. Ah, per ego te salutem tuam te rogo, noli eò unquam induci, ut peccatum aliquod grave, aut tale, de quo dubitas, an sit grave, in Confessione taceas! Si tacuisti autem hæctenus, prima mox occasione confitere. Nulla res, quâ plures Juvenes contrictos teneat dæmon, ac fatalis ille pudor: augetur is & crescit indies, usque dum omnis ferme spes salutis concidat. Pereat pudor iste! salvetur anima tua! cur erubescis coram uno homine dicere, quod tamen coram toto orbe patefiet? si confiteris, patefiet quidem etiam, sed ad gloriam tuam, eò quòd generose te viceris, illud confitendo. Ergo age: triumphade pudore à deò detestabili: accede Confessarium, quem voles, si unius aut alterius noti vultum ferre non potes. Quamquam quid times? gaudium creabis Confessario, si resipiscas. Age, pereat pudor! Non surge jam à loco, in quo hæc legis, quin DEI amore statuas hoc exequi. Gaudium tibi polliceor & quietem, quam nisi expertus capere non potest.

2. Be-

2. Beneficia omnia tibi præsertim ut Studio-
so præstita, exhibebit DEus: quanto hæc sunt
majora, tanto magis terreberis, si jam malè im-
pendas. Ergo bene jam utere tot illis sanctè
vivendi occasionibus, quas offert DEus.

3. Judex tibi exprobrabit ingratitude; quæret, an noveris, quomodo eum in templo,
in S. Communione, in hoc aut illo loco tracta-
veris: erit tunc implacabilis. Ergo non fac ea,
quæ tibi exprobrare possit: reverenter cum eo
age potissimum in S. Communione; debitam
præparationem præmitte, tam sancto operi; non
offende Judicem tuum, ubi ubi demum versaris,
sed ejus tibi conciliare labora gratiam. Facile
jam est, eum in favorem tuum inflectere non
peccando, aut seriam de peccatis agendo pœni-
tentiam, superando pudorem in manifestandis
per Confessionem peccatis; vincendo difficul-
tatem, quam forte experiris in cavendo illo pec-
cato, in extirpanda illa consuetudine. Ejus pe-
dibus jam sæpe advolvere, & contritus exclama:
Domine, cum veneris judicare, noli me condemnare!

4. Audivisti jam & supra, nullum tibi fore
ullibi refugium; solum ex bonis operibus sola-
tium capi illo tempore posse. Addo jam & hanc
veritatem: tunc agnosces, quis tecum in vita
hac verè bene senserit. Est jam Magister, Præ-
ceptor, Parens, Professor, qui te etiam invitum,
etiam reluctanter abstrahit à domo aliqua, aut
familiaritate; verbera etiam eum in finem aut
aliud severitatis genus adhibet, ut hoc aut illud
ob-

obteneat. Est socius, qui te invitat ad otium, ad lusus, ad ambulationes tempore illicito, ad potationes &c. hunc credis esse amicum tuum; illum verò Magistrum aut Professore hostem esse judicas, qui malè tecum sentiat, qui torquere te tantum velit, qui gaudiolum tibi invideat, qui ex passione agat omnia. O Studiose mi, erit dies, cum videbis, quis tecum melius sentiat: cum gratias ages Magistro aut Professori, qui per minas etiam & vim te ad rem licet tibi jam non suavem compellit, à re tibi gratissima abstrahit; execraberis verò eam, quam cum socio hoc jam habes, amicitiam. Ergo hoc jam age: non murmura, non conquerere, si quis tuæ salutis cupidus Superior rem aliquam molestam, sed salutarem, tibi inculcet; si à te exigat, ut hoc aut illud omittas &c. obedi hilariter. Magister tuus, aut Professor, aut alius hac ratione tecum agens amicus tuus est, optime tecum sentit: socius verò ille hostis animæ tuæ est.

5. In te quoque, mi Studiose, feretur à Christo sententia. Quæ illa? an felix? an infelix? hic siste, & expavesce! An audies dulce illud? venite! an tristissimum: discedite! Time & contremisce. Sed & solatium hoc habe: sententia feretur secundum cujusvis merita; ergo in manu tua est audire aliquando sententiam felicem; quia in manu tua est facere opera bona. Amas te? amas animam tuam? vis audire sententiam illam felicem? exerce opera bona, opera, quæ officium Studiosi à te exigat, tum quo ad pietatem,

tem,

tem, tum quoad studia. Hoc fac, & sententiam beatam tibi polliceor. Poteris gaudere cum Sanctis, si velis cum illis vivere. Aggredere, quæso, sic te per salutem tuam rogo, aggredere rem magno animo: opera pietatis exerce: vince tædium in studiis sæpe occurrens: vince consuetudinem illam: vince te in omnibus. Licet jam grave tibi & molestum accidat, certus esto, non poenitebit te in die illo: exosculaberis quasi præ gaudio cilicia tua: amplexaberis flagella: lætaberis cum Casimiro aut Aloysio, si vivas cum illis. Vince te! diem illum respice: poenitebit te, si hoc meum consilium non sequaris. Tua membra alloquere v. g. Pedes mei, vincite vos, abstinete à loco hoc; gaudebitis aliquando. Manus meæ, ne vos ad illicita extendite &c.

Aliud adhuc documentum suggero. Vis audire a Christo: *Venite Benedicti?* audi jam ejuldem Christi vocem: *Venite ad me omnes.* Vocat te jam Christus, clamat: veni ad me, Studiose in hac ætate florida; veni ad me, non ad mundum, ad vanitatem, ad dæmonem; famulare mihi per pietatem, per industriam in studiis per fugam otii: veni ad me per bonam intentionem in tuis operibus, per frequentem susceptionem SS. Sacramentorum, per conservationem Castitatis, per electionem status, ad quem te voco: veni, relinque mundum & miserias ejus, amplectere statum sanctiorem, elige occasiones laborandi aliquid pro honore meo,

meo, & salute animarum. Sic vocat te Christus: huic si obedias, certus esto, audies aliquando dulcissimum illud: Venite; Ipse enim promisit dicens: *Venite ad me, & ego reficiam vos: Eum qui venit ad me non eiiciam foras.* Si verò jam Christi vocem audire renuis, præcipue si è sæculo te vocet ad statum religiosum; si potius audis vocem illorum, qui dicunt: *Venite fruamur bonis &c.* veni ad cauponas, ad lusus &c. certus esto, sicut discedis à Christo per peccatum, sic audies terrificum: *Discedite.* Non enim irridetur DEUS. Ergo jam veni ad Christum, non discede à Christo.

Affectus. Quid agimus ô Anima? expergiscere tandem ad tanta tonitrua! comparendum tibi est coram tribunali illo terribili; manifestabitur ingratitude & malitia tua; feretur in te sententia. Quid ages tunc? frustra ejulabis misera: Jam advolvere pedibus Crucifixi, hunc amplectere, & contrito corde clama: Jesu! ô Jesu mi! Jesu Judex vivorum & mortuorum, nunc Salvator amantissime, quò me convertam, nisi ad te? jam non repelles me, scio Domine; quia tempus miserendi est, necdum iudicandi. Jesu mi! commissa mea paveo, & ante te erubesco! Quid faciam, cum veneris ad iudicandum me? quo oculo te intuebor? quomodo audiam præstita mihi beneficia exprobrantem? Quam in me feres sententiam? ô Jesu, si iniquitates observaveris, sustinere nequeo, actum est; meritus sum sententiam infelicem;
homi-

hominum impudentissimus meritis sum damnari ! Sed Domine, quid agam separatus à Te in æternum ? separatus à Te ? O Jesu mi, noli me condemnare ! iterum, iterumque clamo : Domine, cum veneris judicare, noli me condemnare ! In die iudicii libera me, Domine ! Ne permittas me separari à Te ! qui venturus es judicare vivos & mortuos & sæculum per ignem, miserere mei, dum tempus est miserendi ! Nunc Salvator es ; salva me ! Nunc rogo, salva me propter misericordiam tuam : ita per sanguinem, per mortem tuam rogo ! Doleo, quod unquam per peccatum recesserim à Te ; detestor horam, quã hoc ausus sum, non tantum quia discessus iste mihi noxius, sed quia tibi injuriosius est. Jesu mi, miserere mei, & jube me venire ad te, ad te DEum meum & omnia.

Proposita. Vivam deinceps vitam longè aliam, talem scilicet, ut ex eorum numero esse possim, qui audient felix illud : venite : præsertim oblectabo sequentia. 1. Nihil faciam palam vel occultè, quod aliquando manifestatum mihi ruborem possit incutere ; & quod hætenus feci, confitebor sincerè, nihil unquam in Confessione omittendo, aut minuendo. 2. Melius utar beneficiis DEI v. g. sanitate meâ, talentis meis, concesso mihi tempore, parentum sumptibus, bene agendi occasionibus. 3. Te Judicem meum, ô Jesu, jam conciliare conabor ; non tractabo irreverenter in templo, præcipue in Communione ; non offendam præcipue hoc

peccato NN. quotidiana opera bene peragam.
4. Cum nullum refugium sim habiturus nisi
apud DEum, hujus solius amicitiam quæram,
non sociorum; illorum etiam monita & incre-
pationes libenter audiam, qui salutem meam
quærentes, ab occasione aliqua periculosa me
avocant, aut aliquid mihi salubre licet molestum,
inculcant. 5. Ut sententiam felicem audiam,
faciam ea, quæ talem promerentur, opera scili-
cet bona: vincam molestiam in surgendo, stu-
dendo, orando: vincam me in fugienda hac
consuetudine, in fugiendo loco illo &c. O
quomodo lætabor cum Aloysio meo, si eum
jam fuero imitatus in declinando omni eo, quo
Divina Majestas offendi potest! Veniam jam
ad Christum per orationes, quas nunquam o-
mittam, per industriam in studiis, per frequen-
tem & devotam S. Communionem, per obe-
dientiam in electione statûs; non discedam à
Christo per ullum peccatum, ne audire debe-
am: discedite à me.

Petitio. Tu Domine, qui solus confortare
infirmum potes, roboram me in hac voluntate
mea, quam de tua gratia concepi. *Anima
Christi &c.*

Ad Christum. Intonas super me judicia tua,
Domine, & timore ac tremore concutis om-
nia ossa mea, & expavescit anima mea valde.
O Christe Jesu, non intres in iudicium cum
servo tuo! Non cogitavi, rem adeò terribilem
esse judicari à Te, alias vitam longè dissimilem
egissem.

egissem. Dedisti gratiam, ut veritates adeò salubres agnoscerem, & sanctiora contilia caperem, da, quæso, & gratiam novam implendi. Rex tremendæ Majestatis, qui salvandos salvas gratis, salva me fons pietatis! Recordare Jesu pie, quod sum causa tuæ viæ, ne me perdas illa die &c. ex hymno: *Dies ira.*

Ad B. Virginem. O Mater misericordiarum, Mater Judicis mei! hanc mihi potenti tuæ intercessione gratiam impetra, ut Judicem meum nullo amplius peccato offendam, sed Eum per vitam Christiano dignam mihi conciliem. Ora pro me, ne æternum ab illo separer. *sub*
uum praesidium confugimus &c.

Consideratio IX.

De Pœnis Inferni.

Recitatâ Oratione imaginare tibi voraginem aliquam tetram, flammam undique eructantem, tenebris formidabilem, spectris horridam, plenam Damnatis vario tormentorum genere cruciatis. Pete à DEO gratiam agnoscendi, quantas in orbe altero pœnas DEUS peccatoribus destinaverit, ut ad cavendas ejus offensas compellaris.

Pars I.

Pœnæ Corporis à Damnato sustinendæ.

Doctrina cum reflexionibus. Res, quæ in manibus est, usque adeò terrificæ Sanctis ient
per